

Kiállok a megtámadott Pihál György és Pihál Tamás mellett!

2024 február 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mindezen Havas utólagos, aligha hihet? sajnálkozása sem segít.

Az ember téved, sajnos sokszor és sokat életében. Kisebb és nagyobb jelentőségű ügyekben egyaránt. Ismerjük a régi latin mondást: *errare humanum est*, vagyis tévedni emberi dolog. Ez része életünknek, olyan természetes, hogy időnként tévedünk, mint hogy a felhők felett mindig süt a nap vagy hogy hidegben a víz megfagy. Az ember ugyanis nem tévedhetetlen, nem tökéletes, a memóriánk sem az. A diák is tévedhet, a tanár is, az újságíró is, a szerkesztő is, sőt az olvasó is.

De valahol van különbség az ismerethiányból vagy feledékenységből adódó tévedés és a tudatos tévedés között. Mert ez utóbbi becstelenség, hazugság, félrevezetés. S ha valamiről, valakiről valamit rosszul tudok, és ezt hirdetem, az ugyan része a szabad véleménynyilvánításnak, de erkölcsi kötelességem a korrekció, ha olyan adatok birtokába jutok, amelyek az előző vélekedést felülírják.

Ez így etikusan, így tolerálható a normális, törvénytisztelő emberek világában.

Havas Henrik megnyilvánulásait nem nagyon tudtam eddig rokonszenvvel kísérni. Az ő pökhendisége, másokat lenéző viselkedése, saját felsőbbrendűségi tudata számomra taszító. S ha ehhez még nyilvánvaló hazugság is párosul, mások, az általa nem kedvelt emberek lejáratásának, kigúnyolásának szándéka, az szerintem megengedhetetlen, szégyenletes.

Az ugyanis, hogy ő tanította Pihál Tamást, s az apja, Pihál György (mint újságíró kolléga) azért hívta fel, hogy a fiával szemben a szigorlaton legyen elnéző, ez nem szimpla tévedés. Ez tudatos tévedés, hazugság, lejáratás, bemocskolása két embernek.

Hiszen Pihál Tamás a Pázmány Péter Katolikus Egyetem bölcsészkarán végzett, nem pedig a világhírű Havasiskolában, s az apja természetesen [nem hívta fel Havas Henriket](#).

Meddig lehet lesülyedni, kérdezhetnénk. Hol van a pofátlanság, a becstelenség, az erkölcsi nihilizmus, a velejéig romlottság határa? Minden nemzeti érzés emberbe, újságíróba, politikusba bárki beletörölheti a lábát, bárkiről megjelenhet teljesen valótlan, az igazsággal még köszönő viszonyban sem álló véleménynyilvánítás? Aki hazudik, az becstelen ember, és szerintem a becstelen embernek lakolnia kellene a tettéért. Hogy máskor megfontolja, hogy mit szabad és mit nem!

Pihál György írásait évtizedek óta olvasom. Ő korábban jó sportújságíró és nagyon jó öttusázó is volt (na ne túlozzunk, egészen jó öttusázó volt, akkor, amikor az öttusa még igazán öttusa volt). Szóval szívesen s többnyire nagyon is egyetértve szoktam az ő írásait olvasni, élvezve benne a humort is. Ami pedig Tamást illeti – én az apja korosztálya vagyok –, azt kell írnom, hogy sok cikkét olvastam az elmúlt években, és minden cikkének minden szavával azonosulva, messzemenően elfogadva, egyetértve. Pedig eszembe jut Fodor Henrik, szombathelyi gimnáziumi osztályfőnököm, aki azt mondta, hogy ha generációnyi életkörülnbség esetén két ember véleménye tökéletesen megegyezik, akkor valamelyikben hiba van. Az állítás biztosan igaz, de az is igaz, hogy a kivétel csak erősíti a szabályt. S a Pihál Tamás nézete és az én nézetem közötti hasonlóság minden bizonnyal a kivétel kategóriába esik, én ezért örülök, hogy személyében van ilyen fiatal, felelősségteljesen gondolkodó, nemzeti elkötelezettségű újságíró. Szeretem olvasni az ő cikkeit, s ezért is háborított fel nagyon Havas Henrik Facebookon közzétett firkálmánya, gáncsoskodása, mely teljesen hülye gyermekként jellemzi Pihál Tamást.

Havas csak lenézni tud. Lenézni, bemocskolni másokat, valótlanságokat állítva befeketíteni egyes személyeket. Szégyenletes dolog ez, és sajnálatos, hogy ilyen emberek vannak a magyar médiában. Mindezen Havas utólagos, aligha hihető sajnálkozása sem segít.

Szabó S. Sándor

A szerző egyetemi tanár

Borítókép: Havas Henrik (Fotó: Nemzeti Sport)

www.magyar nemzet.hu

Ajánló
